

J. E. Bogomil :

Solnčni dan.

Blagor tebi, Židanov Janko! Tvoja duša uživa jasne, solnčne dneve, in angel varih jih vpisuje v knjigo tvojega življenja. Vesel si, jasno je tvoje oko, gorko ti je pri srcu.

V šolo je šel Židanov Janko. Pa ga sreča ondi pri Nandedovem mostu Tometov France. Z vso sladkostjo ga vabi, naj gre z njim. Saj vé, v gozdu za Kamenitnikom je tako prijetno! Ptički pojo, da je kar veselje! Tam se bosta igrala, iskala si ptičjih gnezd, v prijetni senci košatih gabrov bosta počivala. Ko bo pa ura odbila enajst, bosta pa počasi odšla proti domu . . .

Židanov Janko se ni vdal. Šel je svojo pot v šolo. Premaгал je s svojo odločnostjo svojega tovariša iz šolskih klopi. — —

Vrhu hribov, tam, kjer se odpre pogled na Loko, sedi uboga sestradana beračica. V naročju ima bledega, slabotnega otroka.

»Fant, ali imaš kaj kruha?»

Že je mislil Janko odgovoriti: »Nimam nič!« — čeprav je imel v torbi precejšnjo zagvozdo, da bi se z njo podprl, ko bo ob deseti uri deset minut počitka. Še enkrat pogleda Janko ubogo ženo. In zopet se spomni: Vsi drugi bodo jedli ob desetih, samo ti ne boš! Kako boš lačen! Kaj bi storil?

»Mati, nate, pa vzemite!« Z odločno besedo da ženi kruh. — Zopet nova zmaга: premaгал je samega sebe. — —

V šoli je. Ura bije deset. Med učenci zabuči kakor v panju. Prosto imajo. Pogovarjajo se in použivajo vsak svoj kruhek. Le Židanov Janko nima nič.

»Fantje! Židanov pa nima nič kruha!« se oglasi eden.

»Zakaj pa ne?»

»O, gotovo za kazen! Doma ni ubogal, pa mu ga niso nič dali!«

»Aha! Kazen, kazen! Tepen, tepen! Lačen, lačen! Prav, prav!« se norčujejo iz njega.

Janko že misli vstati in mahniti po nagajivcih. Pohvaliti se misli s svojim dobrim delom. Ali ga bodo občudovali, junaka ljubezni! Pa brž oboje opusti. Ne pove nič in tudi ne udari. Premaга se. Premaга svojo jezo in ne vdá se častihlepnosti. — —

Ko je odhitel po šoli domov, zasliši v svoji duši tako vesele glasove, in tako svetlo solnce zadovoljnosti zasije v njegovem srcu, da Janko kaj takega še ni občutil. Kdo se mu bo čudil, če je v svoji zadovoljnosti nagnil klobuček malo postrani pa slekel suknjič in ga vrigel čez ramo, ko je pa v njegovi duši tako svetlo, tako jasno, tako toplo, kakor znabiti še nikdar v življenju.

Židanov.

